

[Forsvarsministeren.]

Maa jeg sige i Anledning af en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt, at jeg er ganske enig med ham i, at Søndagen ogsaa for Soldaterne bør være en Hviledag. Jeg kan ogsaa sige til det ærede Medlem, at det kun er ganske undtagelsesvis, der sker Afvigelser — det er vist sket en enkelt Dag, som vistnok ogsaa det ærede Medlem nævnte, under Efteraarsmanøvrerne, at Garden spadserede ud i Landet Søndag Eftermiddag. Men ellers er jeg, som sagt, enig med det ærede Medlem i, at Søndagen selvfølgelig ogsaa for Soldaterne bør være Hviledag.

Det ærede Medlem Hr. Simonsen omtalte forskellige Forhold, blandt andet Forholdene paa Militærhospitalet, hvad Tjenestepigerne angaar, og beklagede sig over, at man ikke paa det store Hospital havde Plads til Tjenestepigerne, men at en Del af dem selv maatte leje Værelser ude i Byen.

Det forholder sig rigtigt, hvad det ærede Medlem her udtalte. Sagen er nemlig den, at man i sin Tid mente, at der skulde være Plads til dem alle, og da Militærhospitalet blev bygget, blev det ogsaa planlagt saaledes, at der skulde være Plads til ogsaa Tjenestepigerne indenfor den Bygning, hvor Sygeplejerskerne skulde have deres Værelser. Imidlertid er der sket forskellige Forandringer her, ogsaa sidste Vinter, da Københavns Militærhospital var til Behandling, og vi blev enige om den Lov, der gennemførtes i sidste Rigsdagssamling.

Man maa huske paa, at vi fik en Nerveafdeling paa det nye Militærhospital. Dette gav, idet disse Nervepatienter kræver megen Pasning, Anledning til, at man skulde have flere Sygeplejersker, end man oprindeligt havde tænkt paa. Desuden er tre af de seks Pavilloner derude — det er altsaa det, som egentlig kaldes Epidemihospitalet — taget fra til medicinsk Afdeling. De var egentlig før at betragte som en Slags Reserve. Det har medført, at man maatte have flere Sygeplejersker derude. Dette har igen medført, at der ikke har været Plads til alle Tjenestepigerne, og Forholdet er i Øjeblikket det, at der er 16, som der ikke er Plads til, og som altsaa maa leje Værelser ude i Byen.

Nu beklager det ærede Medlem Hr. Simonsen sig over den Løn, som disse Tjenestepiger derude faar. Jeg kan oplyse, at Lønnen er 97 Kr. pr. Maaned og stigende med 5 Kr. maanedlig indtil 122 Kr. For dem, der bor paa Hospitalet og faar Kost der, sker der et Fradrag af for Kostens Vedkommende 40 Kr. og for Værelsets Vedkommende

12 Kr. Og det ærede Medlem mener da, at disse 12 Kr. er alt for lidt, naar Talen er om de Piger, der skal skaffe sig Værelse ude i Byen, hvor de altsaa ikke kan leje et Værelse for de 12 Kr., hvad han naturligvis har Ret i, men maa op paa 25—30 Kr. om Maaned.

Der kan altsaa være en Del her at undersøge, og paa den givne Foranledning skal jeg fortsætte Undersøgelsen af, hvorvidt man skulde give dem, der skal have Værelse ude i Byen, noget mere i Løn. Men jeg vil oplyse overfor det ærede Medlem — det vil jeg næsten antage, at han ikke har tænkt over —, at disse Lønninger og alt dette med Boligfradrag er fastsat i den socialdemokratiske Regerings Tid. Hvis han nu havde vidst det, var han ikke kommet op paa de Højder, som han var oppe paa under hans Udtalelser her forleden.

Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere et Par Linier deraf. De staar Sp. 956:

„Der har ikke fundet nogen som helst Forhandling Sted med Hospitalets kvindelige Personale angaaende disse Værelser i Byen og det Vederlag af 12 Kr., som de faar derfor, det er noget, den højtærede Minister selv har bestemt; han har simpelt hen dikteret, at saadan skulde det være, og ikke fundet Anledning til at forhandle med de paagældende eller til blot at give dem Lejlighed til at fremføre rimelige Ønsker“.

Ja, det er jo egentlig forfærdeligt at tænke sig, at det er en socialdemokratisk Minister, der har staaet for disse Ting. Efter at nu det ærede Medlem Hr. Simonsen er oplyst om Forholdene, vil jeg naturligvis med nogen Interesse lægge Mærke til, hvad der staar i hans Blad i Morgen og i Overmorgen. Jeg vil antage, at han saa i sit Blad vil skrive, hvorledes den rigtige Sammenhæng er angaaende denne Sag. Disse Ting er fastsat af min Forgænger, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, og efter hvad der er meddelt mig, har man to Gange fra vedkommende Inspektørs Side henstillet, om der ikke var Grund til at give disse Kvinder noget mere, særlig de Kvinder, der altsaa maa leje et Værelse ude i Byen.

Det ærede Medlem omtalte saa de syge Soldaters Behandling og klagede over den. I den Anledning har jeg anmodet Chefen for Hærens Lægekorps om nogle Oplysninger om, hvorledes Forholdet i Virkeligheden er, og jeg vil her gerne have Lov til at oplæse nogle ganske faa Linier. Han siger om de syge Soldaters Behandling:

„I København og, saa vidt bekendt,